

2 KRÓNIKÁK 19-27.

Jósafát, Júda királya, jó király volt, kevés kivételtől eltekintve. Lelki reformokat vezetett be, de volt egy kevésbé jó oldala is: Áhábbal, Izrael királyával szőtt barátsága. Áháb talán Izrael leggonoszabb királya volt. A Biblia szerint a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel. És Áháb a világot képviselte. Ezek után elég nehéz megérteni, hogy Jósafát miért kereste ennek a gonosz embernek a barátságát. Ennek a kapcsolatnak a következményei igen pusztítóak voltak, nem elsősorban Jósafát esetében, hanem a fiára vonatkozóan.

Jósafát, Júda királya pedig sértetlenül tért vissza jeruzsálemi palotájába.

Ekkor elébe ment Jéhú látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósafát királynak: A bűnöst kellett segítened, és az ÚR gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az ÚR haragja.

A Bibliában azt olvashatjuk, hogy „hogyan lehet barátságban a világosság a sötétséggel? Milyen közösségben lehet Krisztus a hitegetőkkel?” És arra is figyelmeztet, hogy ne építsünk felemás kapcsolatot egy hitetlennel. A királyt megfeddi a próféta ezért a barátságért, és azért a segítségért, amit a hitetlen királynak adott.

Bár volt benned valami jó is, mert kiirtottad az országból a szent fákat, és állhatatos szívvel kerested az Istent.

Ezután Jósafát Jeruzsálemben maradt. De újra meg újra kiment a nép közé, Beérsebától fogva egészen Efraim hegyvidékéig, és megtérítette őket őseik Istenéhez, az ÚRhoz.

Bírákat nevezett ki az országban, Júda minden megerősített városában, városról városra, és ezt mondta a bírának: Nézzétek meg jól, mit tesztek, mert nem emberek, hanem az ÚR megbízásából ítéltek, és ő lesz veletek az ítélethozatalban.

Most azért rettegjete az ÚRtól, és vigyázzatok, hogy mit tesztek, mert Istenünk, az ÚR nem tűri a hamisságot, a személyválogatást és a vesztegetés elfogadását!

Jeruzsálemben is nevezett ki Jósafát lévitákat, papokat és izráeli családfőket az ÚRra tartozó ügyeknek és a jeruzsálemi lakosok pöreinek az intézésére.

Ezt parancsolta nekik: Így járjatok el az ÚR félelmében, hűséggel és tiszta szívvel:

Jó lenne, ha minden bíró ezeket a szavakat a szobája falára ragasztaná, és olvasná minden nap.

A 20.-ik fejezetben olvashatjuk:

Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósafát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt.

Amikor megérkeztek, és jelentették Jósafátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Éngediben vannak,

Ezékielnél olvashatjuk, hogy ugyanezen a helyen lesz egy másik ütközet is, amikor szintén népek fognak összefogni Izrael ellen, és az utolsó napokban meg fogják támadni őket, de őket is el fogják pusztítani ebben a völgyben. Így fog megisméltódni a történelem, mert Ezékielnél olvashatjuk, hogy minden ember kardja a testvére ellen fog fordulni, azaz Izrael ellenségei egymás ellen fordulnak, és ezenkívül Isten ítélete is ki fog öntetni rájuk.

megijedt Jósafát, az URat kezdte keresni, és bűjtöt hirdetett egész Júdában.

Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék.

És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán!

Bizonyos értelemben Isten uralkodik minden nép fölött, mert bármi is történik a földön, minden Isten akaratából történik. Mégis, szűkebb értelemben véve Jézus elismerte, hogy jelenleg a Sátán uralkodik a földön. Ő azonban csak azért uralkodik, mert Isten megengedi neki, hogy ezt megtegye. Az ember szabad akarattal rendelkezik, és eldöntheti, hogy kit választ saját életének uralkodójává.

Az emberek többsége a Sátánt választotta saját uralkodójának, és Isten nem bírálja fölül az ember választását, hanem tiszteletben tartja azt.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust, és felvitte egy magas hegyre, ezt mondta neki:

„Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom.

A Sátán azzal büszkélkedik, hogy minden az övé a földön, és Jézus nem vonta ezt kétségbe. Miért is jött el Jézus a földre? Hogy megváltsa a világot, mert az a Sátán uralma alatt volt. Jézus a Sátánt e világ hercegének nevezte. Pál e korszak istenének nevezte őt.

Szűkebb értelemben véve tehát jelenleg a Sátán uralkodik a földön. Amikor az Antikrisztus színre fog lépni, akkor a Sátán át fogja adni neki hatalmát és trónját – olvashatjuk a Jelenések 13.-ik fejezetében. A Sátán azt mondta Jézusnak, hogy minden hatalom az enyém, és annak adom, akinek akarom, és oda fogja adni az Antikrisztusnak, aki a világ fölött fog uralkodni.

Érdekes, hogy milyen sok világi vezetőnek volt mély elkötelezettsége az okkult dolgokkal kapcsolatban. Hitlert is a fehér mágia urai tartották ellenőrzésük alatt. Ezek sokan Peruba menekültek Hitler halála után.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a következőképpen imádkozzanak:

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is;

Azért imádkozunk tehát, hogy jöjjön el az Ő országa és legyen meg az Ő akarata, mert még nem jött el az Ő királysága, és nem lett meg az Ő akarata: Nem látjuk még azt a világot, amelyet Isten szándékozik teremteni: Nem akar olyan világot, amely tele van szenvedéssel, háborúval, nehézséggel, levegőszennyeződéssel. A Biblia azt mondja, hogy amikor eljön, hogy megalapítsa a királyságát, akkor a földet úgy fogja ellepni az igazság, ahogy a víz ellepi a tengert. Ebben az időben a Sátán megkötöztetik, és a föld gyomrába vettetik, amíg Jézus ezer évig uralkodni fog a földön.

Jósáfát azt mondta, hogy az Úr uralkodik a földön, és ez alatt azt értette, hogy általánosságban Isten az egész világmindenség fölött uralkodik, de ebben a világegyetemben van egy bolygó, amely Isten ellen lázadt, és ennek eredményeképpen szenved, és még nagyobb nehézségek felé halad.

URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben.

Isteniünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak.

És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták:

Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket!

Itt Salamon imádságára utal, amelyet Salamon a templom felszentelésénél mondott.

Jósáfát először elismeri Isten nagyságát, erejét és azt, hogy Ő hozta ide a népet erre a földre, majd megemlíti Isten ígéreteit, hogy amikor hozzá fordulnak nehézségükben, akkor Ő segíteni fog rajtuk.

De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adtál.

Istenünk, íteld meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk.

Milyen sokszor voltam hasonló helyzetben, amikor a helyzet annyira nehéz volt, hogy csak az Úr felé tudtam fordulni, és tőle kérni bölcsességet, útmutatást és segítséget.

Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt,

és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené.

Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztta előtt találkoztok velük.

Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR!

Isten dicső ígérete: ne féljenek, mert ez nem az ő háborújuk, hanem Istené. Milyen jó, amikor Isten vívja meg a harcot, és Ő áll a mi védelmünkben. Dávid azt mondta: „Az Úr az én menedémem és erősségem, nem félek akkor sem, ha a hegyek elmozdulnak, és a tengerbe omlanak.” Milyen nagyszerű dolog, amikor Isten az én erősségem és védelmem.

Isten jelenlétének tudata mindig az egyik legbiztosabb mód a félelem elűzésére. Nagyon félhetek, de ha felfogom, hogy Isten velem van, akkor hirtelen elmúlik a rettegésem. De amikor elveszítem Isten jelenlétének tudatát, amikor a dolgokat nem a megfelelő perspektívában látom, és elfelejtem, hogy az életem az Ő kezében van, és elkezdem magam cipelni a terheimet, akkor rettegni kezdek.

Dávid is azt kérdezte: „miért csüggedsz lelkem, miért vagy annyire felzaklatva énbennem?” Néha azért csügged el a lelkem, mert elfelejtem, hogy minden Istené, én magam is, és Ő velem van. Dávid mondta azt is, hogy „Bízzál az Úrban, mert Ő megszabadít.” Elfelejtetted, hogy az Úr ül a trónon? Hányszor és hányszor elfelejtjük ezt, és saját kezünkbe vesszük a harcot, egész addig, amíg a kétségbeesés határára jutunk, de Isten azt mondja, hogy ne csüggedjünk, mert Ő maga lesz velünk.

Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat.

A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istenét.

Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok!

Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonal előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete!

Van lehetőség arra, hogy győztesnek érezd magad még mielőtt a harc befejeződik. Pál azt mondta, hogy „mindezekkel szemben fölöttébb diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.” Mit jelent az, hogy fölöttébb diadalmaskodunk? Azt, hogy a harc vége előtt már tudod, hogy győztesen fogsz kikerülni belőle, sőt már az ütközet előtt tudod, hogy tied a győzelem, Isten győzelme ott van a szívedben és a lelkedben. Örülsz, és dicséred Istent már azelőtt, hogy meglátnád az Ő munkájának beteljesedését.

Jósáfát serege is újjongott és örült, mert Isten ígérete szerint tudták, hogy Ő fogja elpusztítani ellenségeiket. Még mielőtt eljutottak volna a völgybe, ahol az ellenség volt, már akkor kiáltottak és dicsérték Istent azért, mert megígérte nekik a győzelmet. Milyen nagyszerű lett volna látni azt a kb. 200.000 embert, akiket egy kórus vezetett, és akik újjongva mentek az ellenségeik felé előre, a győzelem biztos tudatában, dicsérve Istent.

Amikor elkezdték az újjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek.

Ti is győzelmet arathattok a dicséretetek által, ha megtanuljátok dicsérni az Urat, és sok időt töltötök dicsérve Őt az ígéretei miatt. Amikor nehézséggel állunk szemben Isten ígéreteit kell szembe állítsuk ezekkel, és dicsérjük az Urat, hogy megígérte a győzelmet nekünk minden helyzetben.

Nem arra gondolok, hogy azért kellene dicsérjétek az Urat, mert olyan sok a tartozásotok, hogy nem tudjátok kifizetni azokat, de azt gondolom, hogy azért igenis lehet Őt dicsérni, mert azt ígérte, hogy „minden szükségleteiteket be fogja tölteni, az Ő dicsősége és gazdagsága szerint Jézus Krisztusban.” Miközben Istent dicsérem e nagyszerű ígéretei miatt, Isten munkálkodni kezd. Ez a munkálkodás gyakran nagy titok számomra, mert nem tudom, hogy mit és hogyan fog tenni, de ezt látom, hogy elkezdi végezni azt a munkát, amely végül eredményre vezet.

Sok időt töltünk azzal, hogy panaszkodunk az Úrnak életünk körülményei és nehézségei miatt. Ha azt az időt azonban arra használnánk, hogy köszönetet mondanánk neki és dicséretet azért, mert gondoskodik rólunk, megőriz minket, vigyáz ránk, és megáld minket, akkor megtapasztalhatjuk azt a győzelmet, amelyet Ő hoz el a mi életünkbe.

Ha elkezdem dicsérni az Urat, hirtelen megváltozik az egész. Amikor elkezdem megköszönni neki az Ő jóságát és szeretetét, az egész hozzáállásom megváltozik, és a félelemből, csalódásból és aggodalomból a bizalomba és a győzelembe fordul át.

Az ammóniak és a móábiak a Széír-hegyvidék lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széír lakóival, egymás pusztulását segítették elő.

Mire a júdabeliek a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit voltak a földön, és senki sem menekült meg.

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és titeket is ugyanilyen módon menekíthet meg a nehéz helyzetekből.

Akkor odament Jósáfát és hadinépe, hogy összeszedjék a zsákmányt. Tömegével találtak náluk folszerelést, ruhákat és értéktárgyakat. Annyit zsákmányoltak, hogy el sem bírták. Három napig szedték össze a zsákmányt, olyan sok volt.

A negyedik napon összegyülekeztek az Áldás-völgyben, hogy ott áldják az URat. Ezért hívják azt a helyet Áldás-völgynek még ma is.

Azután visszatértek Jósáfát vezetésével a júdaiak és a jeruzsálemiek mindnyájan. Örömmel tértek vissza Jeruzsálembe, mert örömet szerzett nekik az ÚR: megszabadította őket ellenségeiktől.

*És bevonultak Jeruzsálembe lantokkal, citerákkal és harsonákkal az ÚR házához.
Az Istentől való rettegés fogta el az országok összes királyságát, amikor meghallották, hogy az ÚR harcolt Izráel ellenségei ellen.
Ezért békében élt Jósáfát országa, mert Istene nyugalmat adott neki mindenfelől.
Így uralkodott Jósáfát Júdában. Harmincöt éves volt, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Azúbá volt, Silhi leánya.
Apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR.
Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, mert a nép nem ragaszkodott szívből ősei Istenéhez.
Jósáfát egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva Jéhúnak, Hanáni fiának történeteiben, amelyeket fölvettek az Izráel királyairól szóló könyvbe.
Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez.*

Ahazjá Áhábnak a fia volt, és ő is egy nagyon gonosz ember volt. Jósáfát furcsamód ragaszkodott ezekhez az Izraeli királyokhoz.

*Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették.
Eliezer azonban, a márésai Dóдавáhu fia így prófétált Jósáfát ellen: Mivel társultál Ahazjával, összezúzza művedet az ÚR! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak Tarsísba eljutni.
Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Jórám lett a király.
Testvérei, Jósáfát fiai ezek voltak: Azarjá, Jehiél, Zekarjáhu, Azarjáhu, Míkáél és Sefatjáhu. Ezek mind Jósáfátnak, Júda királyának a fiai voltak.
Apjuk sok ajándékot adott nekik: ezüstöt, aranyat, drágaságokat és megerősített városokat Júdában. De a királyságot Jórámnak adta, mert ő volt az elsőszülött.
Amikor azonban Jórám elfoglalta apja királyságát, és megszilárdult hatalma, összes testvérét fegyverrel gyilkoltatta meg, sőt néhány izráeli vezető embert is.
Harminckét éves volt Jórám, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben.
Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.*

Itt következik be az a baj, aminek Jósáfát izraeli királyokkal való barátsága volt az oka, hisz valószínű, hogy amikor Áhábhhoz kezdett járni, akkor magával vitte Jórámot is és ő meglátta Áháb lányát, és beleszeretett. Így vette el Jórám a gonosz Áháb király lányát. Áháb pedig a hírhedt Jezábel fia volt. Így aztán Jórám felesége ugyanolyan gonosz módon befolyásolta Jórámot, mint annak idején Jezábel Áhábot. Lehet, hogy az apa azt mondta, hogy tudom, hogy hová megyek, mit csinálok, és tudom, hogy hogyan viselkedjek, de a fia lett a kapcsolat áldozata.

Vigyáznunk kell azokra a kapcsolatokra, amelyeket kialakítunk, nemcsak magunk miatt, mert lehet, hogy mi magunk képesek volnánk megfelelően kezelni azokat, de arra is kell gondoljunk, hogy milyen hatása lehet ezeknek a családunkra, a gyerekeinkre, mert lehet, hogy ők nem lesznek képesek ezekkel a nyomásokkal szemben ellenállni. Ha Jósáfát nem ment volna Áhábhhoz, akkor bizonyára a fia sem vette volna feleségül Áháb lányát, mert nem találkozott volna vele. Ennek a kapcsolatnak az ára az volt, hogy Áháb többi fiának kioltották az életét.

*De az ÚR nem akarta elpusztítani Dávid házát, mert szövetséget kötött Dáviddal, és megígérte, hogy mécses ad neki és fiainak mindenkor.
Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak.
Ezért Jórám odavonult vezéreivel és összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkel, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait.*

Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el tőle Libná is, mert Jórám elhagyta ősei Istenét, az URat.

Ő is csináltatott áldozóhalmokat Júda hegyein, és így paráznságba vitte Jeruzsálem lakóit, és félrevezette Júdát.

Eljutott azonban hozzá Illés próféta írása, amely így hangzott: Ezt mondja az ÚR, ösödnek, Dávidnak az Istene: Mivel nem apádnak, Jósáfátnak az útján jártál, sem Ászának, Júda királyának az útján, hanem Izráel királyainak az útján jártál, és paráznságba vitted Júdát meg Jeruzsálem lakóit, ahogyan Aháb háza népe is paráznságba vitte népét, sőt még testvéreidet, apád háza népét is legyilkoltattad, akik jobbak voltak nálad,

azért az ÚR nagy csapással sújtja népedet, fiaidat, feleségeidet és egész vagyonodat.

Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, annyira, hogy betegséged miatt minden nap kijön a beled.

Vannak olyanok, akik nehezen fogadják ezt el, mert a Királyok második könyvéből úgy tűnik, hogy Illés még Jósafát idejében meghalt. Illés Izrael prófétája volt Aháb idejében az északi királyságban. A Királyok második könyvének második fejezetéből azonban kiderül, hogy a könyv írója azért említi meg Illés halálának történetét, mert azután Izraeltől Júda felé fordul, és nem követ kronológiai sorrendet. Kb. hat év különbségnek kellene itt lenni, de Illés halálát nem kronológiai sorrendben szűrja be a Királyok második könyvébe.

Majd fölingerelte az ÚR Jórám ellen a filiszteusokat és az arabokat, akik az etiópok mellett laktak.

Fölvonultak Júda ellen, betörték oda, és elvittek minden kincset, ami csak található volt a király palotájában, sőt fiait és feleségeit is. Nem maradt más fia, csak Jóház, a legkisebbik fiú.

A királyság egyre gyorsabban halad a pusztulás felé, sok nép támadja, és minden értéket magukkal visznek, az embereket is pusztítják.

Mindezek után gyógyíthatatlan bélbajjal verte meg őt az ÚR.

Így volt ez napról napra, és amikor eljött életének a vége, két napig kizáródott a bele a betegség miatt, és szörnyű kínok között halt meg. Népe nem gyújtott olyan tüzet a tiszteletére, mint amilyet ősei tiszteletére gyújtott.

A tűzgyújtás a halott megsíratásával függött össze, de őt nem síratták.

Utána Jeruzsálem lakói a legkisebb fiát, Ahazját tették királlyá, mert az idősebbeket mind legyilkolta az a rablócsapat, amely az arabokkal a táborra tört. Így lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia. Negyvenkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omri unokája.

Ő is Aháb házának az útjain járt, mert anyja volt a tanácsadója, aki bűnbe vitte.

Azt tette, amit rossznak tart az ÚR, éppúgy, mint Aháb háza, mert azok voltak a tanácsadói apja halála után, és megrontották.

Az ő tanácsukat követte akkor is, amikor Jórámmal, Aháb fiával, Izráel királyával együtt háborút viselt Hazáél arám király ellen Rámót-Gileáért, de az arámok megsebesítették Jórámot.

Ezért visszatért Jezréelbe, hogy kigyógyíttassa magát a sebekből, amelyeket Rámában ejtettek rajta, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Jezréelben, mivel beteg volt.

De Isten akaratából vesztére lett Ahazjának, hogy Jórámhoz ment. Mert odaérve, kivonult Jórámmal együtt Jéhu, Nimsi fia ellen, akit az ÚR fölkenetett, hogy Aháb házát kiirtsa.

Amikor Jéhu ítéletet tartott Aháb háza fölött, ott találta Júda vezéreit és Ahazjá testvéreinek a fiait, akik Ahazjá szolgálatára álltak, és legyilkoltatta őket.

Ahazját is megkerestette, és elfogták őt, mert Samáriában rejtőzött, és elvitték Jéhuhoz, aki megölette. De eltemették őt, mert ezt mondták róla: Jósáfát unokája volt, aki tiszta szívvel kereste az URat. Ahazjá családjából azonban nem volt senki, akinek lett volna ereje magához ragadni a királyságot.

Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztította Júda királyi házának minden ivadékát.

De Jósabat, a király leánya fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta a királyfiak közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a hálószobába vitte. Így rejtette el őt Ataljá elől Jósabat, Jórám király leánya, Jójádá főpap felesége, aki Ahazjá húga volt; így Jóást nem tudta Ataljá megöletni.

És náluk volt elrejtve hat évig az Isten házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott.

A hetedik évben nekibátorodott Jójádá, és szövetekezett a századparancsnokokkal: Azarjáhúval, Jeróhám fiával, Jismáállal, Jehóhánán fiával, Azarjáhúval, Óbéd fiával, Maaszéjáhúval, Adájáhú fiával és Elisáfáttal, Zikri fiával.

Ezek bejárták Júdát, összegyűjtötték Júda valamennyi városából a lévítákat meg Izráel családfeleit, és Jeruzsálembe jöttek.

Az egész gyülekezet szövetséget kötött a királlyal az Isten házában. Ezt mondta nekik Jójádá: A király fiának kell uralkodnia, mert az ÚR ígérete Dávid fiainak szól!

Ezt tegyétek tehát: egyharmada azoknak a papoknak és lévítáknak, akik a nyugalom napján lépnek szolgálatba, őrizze az ajtókat,

egyharmada a királyi palotánál, egyharmada pedig a Jeszód-kapunál legyen. Az egész hadinép pedig legyen az ÚR háza udvaraiban.

Senki se menjen be az ÚR házába, csak a papok és a szolgálatot végző lévíták mehetnek be, mert ők szentek. Az egész nép pedig ügyeljen arra, amit az ÚR rendelt.

A lévíták vegyék körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig be akar menni a templomba, azt meg kell ölni! A király mellett legyetek, akármerre jön-megy!

A lévíták és egész Júda mindenben úgy járt el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette embereit, a nyugalom napján szolgálatba lépőket, meg azokat, akik a nyugalom napján a szolgálatból kilépnek, mert Jójádá főpap nem engedte el ezeket a csapatokat.

Jójádá főpap odaadta a századparancsnokoknak Dávid király lándzsáit, kis és nagy pajzsait, amelyek az Isten házában voltak.

Odaállította az egész hadinépet dárdával a kezükben a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, úgyhogy körülvették a királyt.

Akkor kivezették a királyfit, és fejére tették a koronát; kezébe adták az uralkodás okmányát, és így királlyá választották. Jójádá és fiai felkenték őt, és felkiáltottak: Éljen a király!

Ataljá meghallotta az odaözönlő nép lármáját, akik a királyt dicsőítették, és bement a nép közé az ÚR házába.

Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen a bejáratnál, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül és fújja a kürtöket, és látta az énekeseket a hangszerekkel, akik a dicsérő énekeket vezették, akkor Ataljá megszaggatta ruháját, és ezt mondta: Összeesküvés! Összeesküvés!

De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló századparancsnokoknak, hogy vezessék ki a sorok között, ha pedig valaki utánamegy, azt öljék meg fegyverrel. A főpap ugyanis nem akarta, hogy az ÚR házában öljék meg.

De amikor a királyi palota kocsibejáratához ért, rátámadtak és megölték ott.

Jójádá azután szövetséget kötött az ÚR, az egész nép és a király között arra nézve, hogy az ÚR népe lesznek.

Jóás ekkor még csak hét éves volt, és amíg Jójádá főpap élt, addig csak bábkirály lehetett, hisz ő nevelte föl, és így nagy befolyása volt rá. Ez a befolyás egy új lelki ébredést eredményezett Júdában.

Azután az egész nép behatolt a Baal templomába, és lerombolta. Oltárait és bálványképeit összezúzták, Mattánt, a Baal papját pedig meggyilkolták az oltárok előtt.

Jójádá a papokra és a lévítákra bízta az ÚR háza felügyeletét, ahogyan Dávid osztotta be őket az ÚR házához, hogy égőáldozatokat mutassanak be az ÚRnak, amint az meg van írva Mózes törvényében, vigadozva és énekelve, Dávid rendelkezése szerint.

Kapuőröket rendelt az ÚR háza kapuihoz, hogy ne mehessen be senki, aki bármi okból tisztátalan.

Azután maga mellé vette a századparancsnokokat, az előkelőket és azokat, akik a népen uralkodtak, meg az egész köznépet, és lekísérték a királyt az ÚR házából. A Felső-kapun át bevonultak a királyi palotába, és a királyi trónra ültették a királyt.

Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték fegyverrel.

Jóás hétéves korában lett király, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Cibjá volt, Beérsebából származott.

Jóás Jójádá főpap egész életében azt tette, amit helyesnek lát az ÚR.

Jójádá két feleséget szerzett neki, ő pedig fiakat meg leányokat nemzett.

Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az ÚR házát.

Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévítákat, és ezt mondta nekik: Menjetek el Júda városaiba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házát esztendőről esztendőre javítgassák. De siessetek a dologgal! A lévíták azonban nem siettek.

Akkor hívatta a király Jójádát, a vezetőjüket, és ezt mondta neki: Miért nem ügyeltél arra, hogy a lévíták behozzák Júdából és Jeruzsálemből azt a járandóságot, amelyet Mózes, az ÚR szolgálja és a gyülekezet kirótt Izráelre a bizonyság sátra javára?!

Mert az elvetemült Ataljá és fiai hagyták omladozni az Isten házát, és a Baalokra fordították mindazt, ami az ÚR házában volt szentelve.

Ekkor azt parancsolta a király, hogy csináljanak egy ládát, és tegyék az ÚR háza kapuja elé.

És kihirdették Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az ÚRnak azt a járandóságot, amelyet Mózes, az Isten szolgálja kirótt Izráelre a pusztában.

Akkor minden vezető ember és az egész nép örömmel vitt és dobott pénzt a ládába, amíg az meg nem telt.

Valahányszor bevitették a ládát a lévítákkal a királyi felügyelőségre, és látták, hogy mennyi pénz van benne, odament a király kancellárja és a főpap megbízottja, és kiürítették a ládát, azután megint visszavitték a helyére. Így jártak el időről időre, és sok pénzt gyűjtöttek össze.

Ezt azután átadta a király és Jójádá az ÚR házán folyó munka vezetőinek. Ezek pedig kőfaragókat és ácsokat fogadtak az ÚR háza javítására, és vasmunkásokat meg rézműveseket az ÚR háza tatarozására.

A munka végzői dolgoztak, és kezük alatt jól haladt a javítás munkája. Helyreállították az Isten házát régi formájában, és megerősítették azt.

Amikor ezt bevégezték, a megmaradt pénzt elvitték a királynak és Jójádának. Ők pedig csináltattak abból fölszerelési tárgyakat az ÚR házába, a szolgálathoz való eszközöket, áldozati csészéket és arany- meg ezüstedényeket. Ezekkel mutatták be az égőáldozatokat az ÚR házában állandóan, Jójádá egész életében.

Azután megöregedett Jójádá, és betelve az élettel, meghalt. Százharminc éves volt halálakor.

Dávid városában a királyok mellé temették, mivel jót cselekedett Izráelben Isten és az ő háza ügyéért.

Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk,

és elhagyták őseik Istenének, az ÚRnak a házát, szent fákat és bálványszobrokat tiszteltek. Emiatt a vétküik miatt szállt az ÚR haragja Júdára és Jeruzsálemre.

Küldött hozzájuk prófétákat, hogy térítsék meg őket az ÚRhoz. Azok figyelmeztették is őket, de nem figyeltek rájuk.

Akkor az Isten felruházta lelkével Zekarját, Jójádá főpap fiát, aki a nép elé állt, és ezt mondta nekik: Azt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az ÚR parancsolatait? Nem válik az javatokra! Mivel elhagytátok az URat, ő is elhagyott benneteket.

Erre azok összeesküdtek ellene, és a király parancsára ott az ÚR háza udvarában megkövezték.

Nem gondolt Jóás király arra a szeretetre, amelyet annak az apja, Jójádá tanúsított iránta, hanem legyilkoltatta a fiát. Amikor ez haldoklott, azt mondta: Lásssa meg ezt az ÚR, és kérje számon!

Érdekes, hogy később a zsidók már-már imádni kezdték őseiket. Mindig azzal kérkedtek, hogy „a mi atyáink, a mi atyáink...”. Amikor Jézus beszélt velük, akkor is mindig az őseikre hivatkoztak, mintha azok annyira igazak és szentek lettek volna. Jézus egyik nap azt kérdezte tőlük, hogy „melyik prófétát nem ölték meg atyáitok?”

István is ugyanerre hívta fel a figyelmüket a nagytanács előtt, és szétoszlatta azt a hamis képet, amely arról szólt, hogy az atyáik olyan igazak voltak. Erre nagyon felbőszültek, és végül halálra kövezték őt.

Jézus az egyik példabeszédében mondja, hogy egy úr elutazott, és a szőlőjét a szolgálóira bízta. Amikor eljött a szüret ideje, küldött egy szolgát hozzájuk, hogy átvegye a gyümölcs eladásából származó pénzt tőlük, és vigye el neki. Ők azonban megölték ezt a szolgát, végül azt mondta, hogy akkor a saját fiát küldi el, mert azt biztosan tisztelni fogják. De a mikor az odament azt mondták, „íme itt az örökös, öljük meg, és miénk lesz az örökség”.

Jézus ebben a példabeszédben magáról és a prófétákról beszélt, akiket megöltek, majd Isten Fiát, őt is meg akarják ölni. Majd azt kérdezte, hogy „mit fog tenni az Atya? Elveszi a szőlőt a gonosz szolgálóktól, és másoknak fogja adni.” Jézus prófécijája arról szólt, hogy az evangélium a pogányokhoz fog eljönni, és Isten Lelke ránk fog kiöntetni.

Egy év múlva fölvonult ellene Arám hadereje. Betörték Júdába és Jeruzsálembe, és megölték a hadinép valamennyi vezérét, akik a nép élén álltak, az összes zsákmányt pedig elküldték Damaszkusz királyának. Bár kevés emberrel tört be az arám sereg, mégis igen nagy haderőt adott kezükbe az ÚR, mivel ezek elhagyták őseik Istenét, az URat. Így hajtották végre Jóáson az ítéletet. Amikor eltávoztak tőle, súlyos betegségben hagyták hátra, és a saját szolgálói esküdtek össze ellene Jójádá főpap fiának a vére miatt. Ágyában gyilkolták meg, és meghalt. Dávid városában temették el, de nem a királyok temetőjében.

A 25.-ik fejezetben:

Huszonöt éves korában lett király Amacjá, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jehóaddán volt, Jeruzsálemből származott.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, de nem teljes szívvel.

Amikor királyi hatalma megszilárdult, meggyilkoltatta azokat az udvari embereket, akik levágták apját, a királyt.

De a fiaikat nem ölette meg, mert így van megírva a törvényben, Mózes könyvében, amit az ÚR megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia!

Azután összegyűjtötte Amacjá Júdát, és felállította őket családonként ezredesek és századosok vezetésével, minden Júdait és benjáminit. Amikor besorozta őket húszévestől fölfele, háromszázezer válogatott kopjás és pajzsos harcképes embert talált köztük.

Azonfelül Izráelből százezer vitéz harcost fogadott zsoldjába, száz talentum ezüstön.

Elment azonban hozzá az Isten embere, és ezt mondta: Ne induljon el veled, ó király, Izráel serege, mert nem lesz az ÚR Izráellel, az efraimiakkal.

Hanem menj magad a harcba, viselkedj bátran, különben elbuktat téged Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson.

Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeli csapatnak adtam? Az Isten embere így felelt: Tud az ÚR neked annál többet is adni!

Az Efraimból érkezett csapatot különválasztotta tehát Amacjá, hogy menjenek haza. Ezek nagy haragra gerjedtek Júda ellen, és lángoló haraggal tértek haza.

Amacjá pedig nekibátorodott, elindította hadinépét, elment a Sós-völgybe, és levágott tízezer szíri embert.

Tízezret pedig élve fogtak el a júdaiak. Fölvitték őket egy kőszikla tetejére, és letaszították a szikla tetejéről, úgyhogy mindnyájan összezúzódtak.

Annak a csapatnak az emberei pedig, akiket visszaküldött Amacjá és nem mehettek vele az ütközetbe, rátörtek Júda városaira Samáriából egészen Béthorónig, levágtak háromezer embert, és nagy prédára tettek szert.

Miután Amacjá visszatért az edómiak leveréséből, elhozta a szíriek istenszobrait, és felállította azokat, mint a saját isteneit, leborult előttük, és tömjénezett nekik.

Ezért haragra gerjedt az ÚR Amacjá ellen, prófétát küldött hozzá, aki ezt mondta neki: Miért folyamodtál ennek a népnek az isteneihez, hiszen saját népüket sem mentették meg a te kezedből?

De amikor így beszélt hozzá, azt mondta neki a király: Talán a király tanácsosává tettek téged? Hagyd abba, különben megölnék! A próféta abbahagyta ugyan, de még ezt mondta: Tudom, hogy az Isten elhatározta pusztulásodat, amiért ezt tetted, és nem hallgattál tanácsomra.

Amacjá, Júda királya tanácsot tartott, és ilyen üzenetet küldött Izráel királyához, Jóáshoz, aki Jóáház fia, Jéhu unokája volt: Jöjj, szálljunk szembe egymással!

Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt az üzenetet küldte a libánoni cédrusfának: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót.

Te azt gondold, hogy mivel leverted Edómot, ezért felfuvalkodottan dicsekedhetsz. Maradj csak otthon! Miért rohannál vesztedbe? Hiszen elesel Júdával együtt!

Másszóval, elégedj meg a győzelmeddel, és ne rohanj vesztedbe.

De Amacjá nem hallgatott rá, mert Isten azt akarta, hogy Jóás kezébe kerüljenek, mivel Edóm isteneihez folyamodtak.

Ezért fölvonult Jóás, Izráel királya, és szembeszálltak egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bétsemesnél.

De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült.

Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Jóáház unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bétsemesnél, és Jeruzsálemba vitette. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban.

Elvitte az Isten házában és Óbéd-Edómnál talált összes aranyat, ezüstöt és minden fűlszerelést, továbbá a királyi palota kincseit, azonkívül túsokat szedett, és így tért vissza Samáriába.

Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a halála után.

Amacjá egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben.

Attól az időtől fogva, hogy Amacjá eltért az ÚRtól, összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utána küldtek Lákisba, és ott megölték.

Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Júda fővárosában.

Miért rohannál vesztedbe? Ez egy nagyon jó figyelmeztetés, mert az emberek gyakran hiszik azt, hogy bűnbe keveredhetnek anélkül, hogy valami bajuk származna belőle. Azt hiszik, hogy játszhatnak a tűzzel, de nem égnek meg. Érdekes, hogy a legnagyobb veszély gyakran a legnagyobb győzelmek után fenyeget, mert a győzelem után el kezdünk bízni önmagunkban. Már-már keressük az összetűzést, a kísértést, hogy legyőzhessük azt.

De ez a fajta játék a bűnnel általában saját vereségünkkel végződik. A júdaiak is vesztek, és aztán a védelmi rendszerük nagy részét le is rombolták.

Amikor kísértésbe esünk, akkor a védekezési képességünk egy része is odalesz. Legelőször nagy harc van még, nem esel bele egykönnyen, de amikor beadod a derekad, akkor a védelmi rendszered egy része már elpusztul, így legközelebb már nincs akkora ellenállásod, és könnyebben meg tudod tenni azt a dolgot, mert már előzőleg egyszer megtetted. Nem volt már elég nagy a belső erőd, és aztán harmadszorra még könnyebb volt.

Az Izraeliek elvitték a kincseket is. Amikor a Sátán legyőz, akkor kincseitek egy részét is magával viszi: a tisztaságotok, ártatlanságotok egy részét elrabolja, mert a saját vesztetekbe rohantatok. Ne játszadozzatok a bűnnel, és ne menjetek az ellenség táborába azért, mert harcolni akartok, és be akarjátok bizonyítani, hogy milyen erősek, milyen kemények vagytok.

A 26.-ik fejezet:

Akkor Júda egész népe fogta a tizenhat éves Uzzijját, és őt választotta királlyá apja, Amacjá helyett. Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez. Tizenhat éves volt Uzzijjá, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben.

A második leghosszabb urakodása volt Izraelben, Manassé után.

Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett apja, Amacjá.

Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az URat kereste, sikert adott neki Isten.

Amíg Isten van első helyen az életedben, addig sikeres leszel. Jézus azt mondta, hogy ne aggódjatok azért hogy mit esztek, mit isztok, vagy miben ruházkodok, mert ezekért a pogányok aggódnak, de *De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. Istent kell első helyre helyezzük életünkben!*

Uzzijjá hadba vonult a filiszteusok ellen, és lerombolta Gát várfalát, Jabné várfalát és Asdód várfalát, sőt városokat épített Asdódnál és a filiszteusok között.

Isten megsegítette őt a filiszteusok ellen, a Gúr-Baalban lakó arabok ellen és a meúniak ellen.

Az ammóniak is adót fizettek Uzzijjának, és eljutott a híre egészen Egyiptomig, mert egyre jobban erősödött.

Azután őrtornyokat épített Uzzijjá Jeruzsálemben a Szöglet-kapunál, a Völgy-kapunál meg a Sarok fölött, és megerősítette azokat.

A pusztában is épített őrtornyokat, és sok kutat ásatott, mert sok jószága volt az alföldön és a síkságon. Földművesei és vincellérei voltak a hegyeken és a gyümölcsösben, mert szerette a földművelést.

Volt Uzzijjának kiképzett harcosokból álló hadereje is, amely csapattestenként vonult a harcba. Ezeknek a számát Jeiél kancellár és Maaszéjáhú előljáró segítségével Hananjáhú, a király egyik parancsnoka állapította meg.

A hadköteles vitézek családfőinek a száma összesen kétezer-hatszáz volt.

Az ő parancsnokságuk alá tartozó haderő háromszázhetezer-ötszáz kiképzett harcosból állt, akik hatalmas erővel segítették a királyt az ellenség ellen.

Fölszerelte Uzzijjá az egész sereget pajzsával, dárdával, sisakkal, páncéllal, íjjal és parittyakövel.

Csináltatott Jeruzsálemben ötletesen kitervelt hadigépeket az őrtornyokra és a szegletbástyákra, nyilak és nagy kövek kilövésére. Így azután messzire eljutott a híre, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött.

Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az ÚR ellen. Bement ugyanis az ÚR templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron.

Ezt csak és kizárólag a papok tehették meg.

De bement utána Azarjá főpap és vele együtt az ÚR papjai, nyolcvan erős ember.

Elébe álltak Uzziáj királynak, és ezt mondták neki: Nem a te dolgod, Uzziáj, hogy illatáldozatot mutass be az ÚRnak, hanem Áron fiaié, a papoké, akiket azért szenteltek föl, hogy ők mutassák be az illatáldozatot. Menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válik dicsőségedre az ÚRistennél!

Erre felbőszült Uzziáj, akinek éppen a kezében volt az áldozathoz való füstölőedény. De amikor felbőszült a papok ellen, poklos folt jelent meg a homlokán az ÚR házában levő papok előtt, az illatáldozati oltár mellett.

Amikor Azarjá főpap és a többi pap feléje fordult, látták a poklos foltot a homlokán. Ekkor kiűzték onnan, de ő maga is sietett kimenni, mert az ÚR verte meg őt.

Uzziáj király poklos maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az ÚR házából. Fia, Jótám állt a királyi palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött.

Uziája jó király volt, de ereje teljében bukott el. Mégis népszerű volt, a nép jólétben élt uralkodása alatt, és hírneve volt messze földön.

Az emberek bíztak benne, mert okos király volt, sok új fegyvert találtak fel és építettek az ő idejében. Ézsaiás próféta ebben az időben élt, és prófétálni kezdett röviddel Uzijjá halála után. Ézsaiás hatodik fejezetében ezt olvashatjuk:

Uzziáj király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot.

Addig az időig Ézsaiás is, mint a többi ember, mind Uzijjá királyra figyelt, és lenyűgözte őt ennek az embernek a tehetsége. Uzijjá hős volt az emberek szemében, és Isten el kellett távolítsa Uzijját ahhoz, hogy Ézsaiás megláthassa az Urat.

Szörnyű dolog, amikor egy ember eltakarja előlünk Isten képét, annak ellenére, hogy sok jót cselekedett.

Amikor meghalt nagy kétségbeesés volt országszerte, hogy most mi lesz, hisz az ő idejében jólétben éltek, de most üres a trón. Isten ekkor adott Ézsaiásnak egy látomást az Ő trónusáról, jelezve ezzel, hogy a színpalak mögött Ő uralkodik.

Huszonöt éves volt Jótám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jerúsá volt, Cádók leánya.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. Egészen úgy tett, ahogyan apja, Uzziáj, csakhogy ő nem ment be az ÚR templomába. A nép azonban továbbra is romlott volt.

Ő építette meg az ÚR háza felső kapuját, sokat épített a Várhegy köfalán is.

Júda hegyvidékén városokat épített ki, az erdőkben pedig várakat és őrtornyokat épített.

Harcolt az ammóniak királya ellen, és le is győzte. Az ammóniak abban az esztendőben száz talentum ezüstöt, tízezer kór búzát és tízezer kór árpát fizettek neki. Ugyanannyit küldtek neki az ammóniak a második és a harmadik évben is.

És hatalmassá lett Jótám, mert állhatatosan Istenének, az ÚRnak az útján járt.

Jótám egyéb dolgai, háborúi és életútja meg van írva az Izrael és Júda királyairól szóló könyvben.

Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben.

Akkor pihenni tért Jótám az őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Áház lett a király.

Az Ótestamentum különböző részekből áll. Az első rész Mózes könyveiből áll, utána pedig a nép történetét elbeszélő könyvek következnek, és ezek Józsuéval kezdődnek, egészen a Királyok és a Krónikák végéig, majd Ezsdrás és Nehémiás könyvei is történelmi könyvek, de ezek már a fogságból való visszatérésről szólnak.

Ezek után következnek a költészet könyvei: Jób, Zsoltárok, Példabeszédek, Prédikátor, és Énekek Éneke. Majd a nagypróféták jönnek, akik csak azért nagyok, mert hosszú könyveket írtak, majd a kisebb prófétai könyvek fejezik be az Ószövetséget.

A költészet könyveit az eddig tanulmányozott történelmi idők alatt írták, pl. Jóbot kb. Mózes első könyvének ideje alatt írták, lehet, hogy Jób Ábrahámmal egyidőben élt.

A zsoltárok főleg Dávid idejében íródtak, de Mózes, Salamon és Ászáf is írt zsoltárokat.

A próféták főleg a most tanulmányozott királyok idejében íródtak: Ézsaiás, Jeremiás. Fontos dolog, hogy tudjuk, hogy mikor éltek a próféták, ahhoz, hogy még jobban megértsük az általuk küldött üzeneteket.

88 perc